

Pridelovanje posebno velikih buč.

V Kaliforniji se tako-le dela, če se hoče posebno velike buče pridelovati: Izkoplje se čvrtirooglata luknja 70 centimetrov široka in dolga ter 35 centimetrov globoka. Ta luknja se napolni do polovice s človeškim gnojem, na ta gnoj natrese se 6 centimetrov na debelo dobre gozdne zemlje. V to zemljo vtakne se kaljena bučina peška. Priporoča se dve ali tri peške vsaditi ter pozneje slabeje rastline izrjavati. Kakor hitro rastlina sad nastavi, se le en poganjk z najlepšo bučo pusti, drugo pa poruže in potrga. Ostali buči se pa podloži deska, da se zapreče gnjiloba. Ako se pozneje zopet stranski poganjki naredé, odtrga se tudi tisti. Na ta način se dajo pridelati velikanske buče, ki so neverjetno težke.

Podgane in miši prepodé se v kletih

s tem, da se stene, stropi in tla pobeli z apnom, v katerem je precej železnega vitrijola raztopljenega. V vsako luknjo in špranjo natrese se pa vitrijol. Vspeh je neki izvrsten, podgane in miši kar lezejo iz takih prostorov. Vsako spomlad mora se zopet ponoviti tako beljenje.

Vprašanja in odgovori.

Vprašanje 27. Katera rastlina je najbolja za napravo žive meje in kako se živa meja napravi? (R. Z. v L.)

Odgovor. Najboljša in zato tudi največkrat porabljen rastlina za napravo žive meje je beli trn. Belega trna ste dve vrsti, z velikim listjem in z majhnim listjem. Belo trnje z velikim listjem je boljše, ker hitreje in močnejše raste. Za saditev so najboljše tri leta stare rastline, katere se tri četrť metra ena od druge sadé.

Vprašanje 28. Moja krava ima uže dolgo časa vneto vime, ne pomaga ji nobena reč. Naznanite mi še Vi kako sredstvo. (R. R. v M.)

Odgovor. Pri trdovratni vnetici vimena se je dostokrat izkazalo kot dobro sredstvo mazilo iz kafre, s katerim se namaže vime na dan dvakrat do trikrat. Mazilo se tako-le naredi: Kafra poškropi se v možnarji nekoliko s špiritom ter potem zdrobi v prah. S kafro zmeša se potem desetkrat toliko neosoljenega špeha. Pred molžo se ve da je treba vime umiti s toplo vodo in mnilom.

O šentjanževi rži.

Vzlic mnogim pritožbam o pomankanji krme štejemo si v dolžnost, opozoriti naše gospodarje vnovič na šentjanževo rž. Brez dvombe se pri nas to žito še nekoliko premalo čisla. Posebno v kmetijah z navadnim kolobarjenjem, katerim krme primanjkuje, je šentjanževa rž posebno priporočljiva. Najboljša lastnost te rži je, da se uže v jeseni dá enkrat pokositi za krmo, ne da bi prihodnje leto kaj manj zrnja dala.

Prvi pogoj pridelovanja te rži je zgodnja setev. Če se šentjanževa rž vseje ob času kot druga ozimna rž, potem se ve da ni misliti na jesensko košnjo.

V krajih s toplim in bolj suhim jesenskim vremenom seje se šentjanževa rž z ječmenom, ovsem, grahom ali z grahoro skupaj. Te rastline zarastejo bolj gosto njivo ter se pridela precej krme.

Po zimi poginejo imenovane poletne rastline in šentjanževa rž ima prostor za raščo. Kakor vse vrste

rži v svojih lastnostih malo stanovitnosti kažejo, tako je tudi šentjanževa rž lastnost, da se močno obraste, odvisna od zemlje in vremenskih razmer. Ako zadobi dobro zemljo z dežjem dovolj vlažnosti ter da je vreme bolj hladno, potem se rž bolj obraste. Koder so spomladi take vremenske razmere, je tudi bolje šentjanževo rž samo za-se sejati, ker se potem rž uže v jeseni zamore obrasti, kar je za iztvorenje zrna zelo važno. Praha je šentjanževi rži jako koristna.

Proti pozebljenji je šentjanževa rž tudi dosti bolj obvarovana kot katera druga ržena sorta. Zrna pa dá ta rž ravno tako mnogo, kot katera druga; čeravno je res, da je šentjanževa rž za moko nekoliko slabeja. Slama je dolga, trda in se jo zelo veliko pridela. V kmetijah z malo senožeti se prideluje šentjanževa rž tudi za seno.

Zemljepisni in narodopisni obrazi.

Nabral Fr. Jaroslav.

(Dalje.)

5.

Izlet na Sinaj.

Izlet iz Kahire na Sinaj je jako zanimiv, in ni ne drag ne nevaren. Najemi ali kupi si dromedara, in pridruži se kateri koli karavani, katere o lepem vremenu dan na dan iz Kahire odhajajo. Cesta ali pot, po kateri se gré, prav za prav ni drugo, nego zmes pre-mnozih stezá, ki se druga poleg druge vijejo. Kamorkoli se ozreš po prostrani, puščobni planoti, nikjer ne more oko počivati, vse je zavito v turobno enoličnost. Tu in tam ob stezah leže kostnjaki ali posamezne kosti padlih kamel, in kedaj pa kedaj drví brza gazela memo, ali se ziblje visoko v zraku gladen orel, ter zrè, kje bi osledil mrhovino. Vedno pa se srečavajo karavane, kakor ladije na morju, in vodijo jih posebni voditelji. Uže z daleč se pozdravljajo, drug nad drugim kričé, ter tako po malem oživljajo enolično puščino. Kedar se zmračí, treba je obstati in prenočiti.

Nehoté se človek spominja Mozesa in Izraelcev, ki so pred več kot 3300 leti todi potovali, morda prav na tem mestu počivali, in zamisli se v življenje starih pastirskih ljudstev. Kakor bi trenil, tako hitro obstane vse, ko je bil voditelj znamenje dal, in koj začnó delati priprave za prenočevanje. Po vročem pesku pomečejo zaboje, po njih zložé vodne mehove in sedla, in iz te zmesi nastanejo nekake barake, počez pa vržejo plaščev in plaht za streho. Tudi kuhinjo brzo naredé; izgrebejo ozek, črevelj globok rovček, zakurijo pa z grmovjevo ruhljadjó in s posušenim kameljekom.

Dromedarom snamejo brzde in jih izpusté, da gredó sami iskat pičle paše po puščini. Kedar se povrnejo, ponudijo jim nekoliko perišč suhega boba; potem poležejo okrog barak. Noč brzo nastopi v teh pokrajinah. Okrog plapolajočih ognjev stojé, čepé, sedé ali leže ru-javi Arabci zaviti v bele plašče in se razgovarjajo o čemur bodi. Po dva pri vsakem ognju pečeta kruh, to je, eden gnjete testo iz bobove moke v leseni skledi, drugi pa nareja hlebčke, ki jih vsaja v razbeljen pesek. Kedar so pečeni, dobí vsak svoj kos, pa malo kameljega mleka, in večerja je pri kraji.

Po večerji se rujavi možaki še bolj vkup pomaknejo, ter si začnó pripovedovati stare, ali vedno nove bajke in pravljice, ali pa se razgovarjajo o plenu, potovanju in drugem takem. Ni čuda, da zona obide Evro-pejca med takimi ljudmi in se bojí, da je zašel med